

JEDURNY (3) *ai*

jedurny (3), [**jedorny**].

Teksty nie oznaczają é oraz ó; e prawdopodobnie jasne, o pochylone.

sg m N jedurny (1). ◇ f G [jedórn(e)]. ◇ A jedurną (1). ◇ n A jedurn(e) (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI w.

Tylko jeden (3) : A ták ktoby przelápił iedurne z przykazánia tego namnieyłzego [unum de mandatis istis minimis]/ á ludzie ták vczył: ten namnieyłfym będzie zwan w krolefthwie niebieskim. Leop Matth 5/19; [Ach! me myle dzyeczyętko, raczis nye plakaczy, Lezish na goley zyemy, nye mam czo posslaczy, Vesgłowka, podusky Yedorne, pyelvsky. Kancjonał kornicki 1551–1555, wyd. M. Bobowski [w:] Rozprawy AU Wydziału Filologicznego t. XIX, 1893, s. 287.]

W przeciwstawieniu: »barzo wiele ... jedurny« (1): Bogáty miał owiec y wołow bárzo wiele [oves plurimos valde]: á vbogi lepak nie inego niemiał/ chybá iedurną owieczkę máluczka [praeter ovem unam parvulam] Leop 2.Reg 12/3.

a. Samotny, odosobniony (1) :

Wyrażenie: »jedurny sam«: Iedurny sam iest człowiek/ á drugiego nie ma [unus est, et secundum non habet]/ áni fyná/ ani brátá Leop Eccle 4/8.

Cf JEDYNKI